ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ

»Τον περαζόμενον καιρό στη Χώρα σου εκατοίκουν,
κ' ήρχουμουν στο Παλάτι σου, την εμιλιά σου εγρίκουν.
Και με τον Κύρη μου συχνιά εμίλειε η Αφεντιά σου,
γιατ' ήτον πάντα μπιστικός και συμβουλάτοράς σου.
Κ' η όχθρητά σου αν-ε κρατεί ακόμη, Βασιλιά μου,
πέ' μου το, να ξενιτευτώ, να μη φανεί η φανειά μου.
Κι αν είν' και κείνη η προξενιά, που σου'πεν ο Γονιός μου,
ακόμη σκανταλίζει σε, Θάνατον πιάσε δος μου.
Κι αν είν' κ' η Θυγατέρα σου, που ακόμη δεν κατέχει
ποιός είμαι, σα μαθητευτώ, εις όχθρητά τση μ' έχει,
θέλω να ξοριστώ μακρά, όπου θωρούν τα μάτια,
κι ας τάξω δεν εδούλεψα σε τούτα τα Παλάτια.
Ανέγνωρος εγίνηκα, μα τώρα να με δείτε,
ποιός είμαι να γνωρίσετε, κι αλλήλως να το πείτε.»

ΠΟΙΗΤΗΣ

Την ώρα εκείνη, που μιλεί, κι οπού τ' αναθιβάνει,
πάντά'χεν εις το πρόσωπον το μαγικό μελάνι.
Κι ο Βασιλιός, κ' η Ρήγισσα, κι όλοι που το γρικούσαν,
κοιμούνται τως εφαίνετο, κι όνειρο το θαρρούσαν.
Κρατούσιν το για θάμασμα, πράμα πολλά μεγάλον,
κ' εις κάθε λόγο εστρέφουντον, κ' εθώρειε γ-είς τον άλλον.
Λογιάζουν, κι ο Ρωτόκριτος πως βρίσκεται στα ξένα,
και τούτα, οπού τως-ε μιλεί, του τα'χε εκεί 'πωμένα.
Μα σαν επιάσε το νερό, το πρόσωπόν του πλύνει,
τ' απαρθινά εφανέρωσε, κι ο Ρώκριτος εγίνη.
Όλοι επομείνα' ασάλευτοι, έτσι να τον-ε δούσι,

δεν ξεύρου' γ-ή ψοματινά, γ-ή αλήθεια το θωρούσι.
Δεν έχει ο Κύρης κρατημό, μηδέ η καημένη Μάνα,
τρέχουσι, και με κλάηματα τον επεριλαμπάνα'.
Δεν εχορταίναν οι φτωχοί το σπλάχνος να του δείξουν,
1380 δεν το ελογιάζασιν-ε πλιό μ' έτοιον υ-Γιό να σμίξουν.
Φωνές μεγάλες στο λαό χαράς εγρικηθήκα',
η Χώρα όλη ενεγάλλιασε, ποθές δεν είχε πρίκα.

Ο Ρήγας κάνει και σωπούν, κι απόκεις αρχινίζει,
κ' η όχθρητα, κ' η όργητα σ' σπλάχνος πολύ γυρίζει.

ΡΗΓΑΣ
1385 Λέγει του· «Γιέ μου, ας πάψουσιν όλα τα περασμένα,
γ-ή εγώ'σφαλα, γ-ή εσύ'σφαλες, ας είν' συμπαθημένα.
Κ' επειδή οι χρόνοι κ' οι καιροί τέλος καλόν εφέραν,
ας τη χαρούμεν όλοι μας τη σημερνήν ημέραν.
Κ' επειδή εμέλλετον εσέ η Αρετή, όχι εις άλλο,
1390 εις το Θρονί μου σήμερο σα Ρήγα να σε βάλω.
Να ορίζεις, σα σου φαίνεται, τσι χώρες και τα πλούτη,
Γυναίκα σου και Ταίρι σου, σου δίδω να'ν' και τούτη.
Εγώ, κατέχεις, Καλογιέ, γέροντας είμαι τώρα,
και δεν μπορώ να γνοιάζομαι κείνα που θέλει η Χώρα.
1395 Και τα Ρηγάτα κ' οι Αφεντιές εσένα πρέπουν, Γιέ μου,
κι ας τάξω πως δεν τ' όριζα, μηδ' είδα τα ποτέ μου.
Με την ευχή μας ολωνών, ωσάν το πεθυμούμε,
να κάμετε κληρονομιάν, και Τέκνα σας να δούμε.»

Γ. Π. Σαββίδης επιμ., *Ποίημα ερωτικόν λεγόμενον Ερωτόκριτος*, Ερμής, Αθήνα 1998.